

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 października 2016 r.,

sprawy **K. B.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 3 marca 2016 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 maja 2015 r.,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M.

B. – Kancelaria Adwokacka– kwotę

738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 27 maja 2015 r., uznał K. B., jednego z czterech współoskarżonych, za winnego tego, że w dniu 2 maja 2014 r. w

mieszkań przy ul. S. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi w sprawie, używając wobec P. C. przemocy w postaci kopania i uderzania pięściami po głowie i tułowi zabrali w celu przywłaszczenia portfela wraz z dowodem osobistym, pieniędzmi w kwocie 25 zł, scyzoryk, zapalniczkę Zippo, srebrny łańcuszek, srebrną bransoletkę oraz dwa telefony komórkowe marki Nokia C25 i Samsung SGHU 900 oraz substancję psychotropową w postaci 7 tabletek klonazepamu, przy czym jednocześnie kopiąc i uderzając pięściami po głowie i tułowi, a także zadając uderzenia półką od regału, rzucając nim po pokoju oraz podpalając wylaną na P. C. benzynę od zapalniczki wzięli udział w pobiciu P. C., czym narażali go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., przy czym oskarżeni (...) i K. B. czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i za to skazał K. B. na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Z rozstrzygnięciem tym nie zgodził się obrońca oskarżonego, który we wniesionej na jego korzyść apelacji, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k.:

„1. obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolne, a nie swobodne, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ustalenie faktycznego przekonania, co do winy oskarżonego K. B., w zakresie jego udziału w dokonaniu czynu opisanego w pkt. I wyroku, w postaci rozboju na osobie pokrzywdzonym P. C., gdy tymczasem wszechstronna i pozbawiona jednostronności ocena zebranych dowodów osobowych, w tym zeznań świadka C. A. oraz wyjaśnień M. K., jak również brak wskazania oskarżonego, jako sprawcy przez samego pokrzywdzonego P. C., w korelacji ze sprawozdaniem z użytkowania telefonu należącego do K. B., wykluczają udział oskarżonego K. B. w przypisanym mu czynie;

2. obrazę prawa procesowego tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., wyrażającą się w sprzecznym z rzeczywistością i przeprowadzonymi dowodami ustaleniu w wyroku, że oskarżony K. B. działając wspólnie i w porozumieniu z [...], poprzez używanie wobec P. C. przemocy w postaci kopania i uderzania pięściami po głowie i tułowi narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku z art. 156 § 1 k.k. lub z art. 157 § 1 k.k. w sytuacji, gdy konstrukcja przestępstwa pobicia polega między innymi na różnicowaniu odpowiedzialności za udział w pobiciu w zależności od stopnia jej niebezpieczeństwa, wyrażającego się skalą narażenia człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., które to zróżnicowanie musi być prawidłowo określone w opisie czynu, a przypadku zaskarżonego wyroku Sądu I instancji nie miało ono miejsca;

3. obrazę przepisów postępowania tj. art. 173 §1 k.p.k. w zw. z § 5.1 i § 12.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (Dz.U. 2003/104/981), wynikającą z oparcia ustaleń stanu faktycznego na dowodach z czynności okazania świadkowi A. B. fotografii wizerunku oskarżonego K. B., która to czynność z uwagi na rażące różnice w wyglądzie zewnętrznym osób przybranych do okazania z wyglądem oskarżonego, nie została przeprowadzona w sposób wyłączający sugestię.”

Na zakończenie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K. B. od zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu wniesionych w sprawie apelacji obrońców oskarżonych, w tym apelacji obrońcy oskarżonego K. B., Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 marca 2016 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej na korzyść skazanego K. B. kasacji, obrońca podniósł zarzut rażącego „naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów tj.:

a) zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez brak odniesienia się do okoliczności wskazywanych w apelacji dotyczących nierozpoznania oskarżonego K. B. przez pokrzywdzonego P. C. w trakcie rozprawy głównej przed Sądem Okręgowym w W., jak również brak uzasadnienia uznania za prawidłową dokonaną przez Sąd

Okręgowy w W. ocenę wiarygodności dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych [...] oraz zeznań świadków [...]rowca;

b) zarzutu naruszenia art. 173 § 1 k.p.k. w zw. z § 5.1 i § 12.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 roku w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (Dz.U. 2003/104/981) poprzez brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do wskazywanych w apelacji okoliczności dotyczących braku zewnętrznego podobieństwa pomiędzy oskarżonym K. B. a osobami przybranymi do okazania w trakcie czynności okazania fotografii oskarżonego K. B. świadkowi A. B.”

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od zarzucanego mu czynu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego i treści zarzutu, Sąd Apelacyjny, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzut apelacji obrazy art. 7 k.p.k. za niezasadny. Sąd odwoławczy odniósł się do ustaleń i oceny zeznań świadka A. B. dokonanych przez Sąd I instancji. Sąd miał na uwadze treść zeznań złożonych przez świadka na etapie postępowania przygotowawczego a odczytanych na rozprawie głównej na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. (k.1305 tom VII w związku z k. 502-503 tom III), w których jednoznacznie obciążył skazanego K. B., a którym następnie zaprzeczył przed Sądem Apelacyjnym (k. 1920-1922, tom IX). Zdaniem Sądu treść tych zeznań była nie tylko rażąco sprzeczna z tym co zeznał w śledztwie, ale sprzeczna

z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w postępowaniu przygotowawczym, nielogiczna i w sposób oczywisty nieprawdziwa i mająca na celu wsparcie wersji zdarzeń zaprzeczającej rzeczywistemu przebiegowi zajścia i udziałowi w nim skazanego. Także w zakresie oceny zeznań świadka C. A., dokonanej przez Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił jego stanowisko, uznając je za trafne, zgodne ze stanem rzeczywiście zaistniałym. Odnosząc się zaś do rozpoznania skazanego K. B. dokonanego przez pokrzywdzonego P. C. podnieść należy, na co zwrócił uwagę także Sąd Apelacyjny w swoim uzasadnieniu, iż pokrzywdzony potwierdził odczytane mu zeznania z postępowania przygotowawczego z k. 163-164, w których, podczas okazania, wskazał na skazanego, jako osobę, która w dniu 02.05.2014 r. dusiła go, chciała mu obciąć palce, biła go deską od regału, kopła po głowie i skazała po nim. Pokrzywdzony podkreślił, iż swojego rozpoznania jest całkowicie pewien, bowiem rozpoznał tego mężczyznę po „muskularnej budowie ciała, po rysach twarzy oraz charakterystycznych dużych dłoniach” oraz tatuażu na lewej łydce (k.1189 tom VI).

Lektura uzasadnienia Sądu odwoławczego prowadzi do stwierdzenia, iż Sąd ten odniósł się także do oceny wyjaśnień złożonych przez skazanych w sprawie, w tym skazanego K. B., przez pryzmat oceny zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, opinii biegłych czy innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Bezprzedmiotowe wydaje się powtarzanie argumentacji tam przedstawionej i w tym zakresie zainteresowane strony należy odesłać do motywacyjnej części skarżonego orzeczenia. Nie sposób skutecznie stawiać zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. Sądowi odwoławczemu w sytuacji, gdy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł obrazić wskazanego przepisu. Dlatego też zarzut kasacji w tym zakresie należało uznać za bezzasadny.

Niewątpliwie ma racje prokurator, który w pisemnej odpowiedzi na kasację podnosi, iż zarzut obrazy art. 173 § 1 k.p.k. w związku z § 5.1 i § 12.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (Dz. U. 2003, Nr 104, poz. 981) postawiony w apelacji, a powtórzony w kasacji, dotyczył czynności przeprowadzanej w postępowaniu przygotowawczym. Sąd Apelacyjny uznał ten

zarzut za bezzasadny wskazując, że tylko subiektywna ocena skarżącego legła u podstaw formułowania tego zarzutu. Zdaniem Sądu obiektywna ocena wizerunków osób umieszczonych na tablicach poglądowych (k-507-510 tom III) prowadzi do przekonania, że tablice sporządzono w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami. Na tablicach umieszczono wizerunki osób w zbliżonym wieku, mających podobną tuszę i inne cechy charakterystyczne. Dowód z zeznań świadka A. B. (k.1305 tom VII w związku z k. 502-503 tom III), w powiązaniu zeznaniami innych świadków, wyjaśnieniami skazanych, analizą logowań telefonu nr [...] na stacjach przekaźnikowych BTS, oceniał Sąd Okręgowy i tę ocenę, jako obiektywną, w pełni zaakceptował Sąd Apelacyjny, przedstawiając argumenty przemawiające za takim rozstrzygnięciem. W kasacji obrońca skazanego nie wskazał, jaki wpływ na wynik postępowania przed sądem odwoławczym miały ewentualne uchybienia z postępowania przygotowawczego. Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu skarżącego o wadliwości czynności z postępowania przygotowawczego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

kc